

Entrevista a Joan Pau Alduy, batlle de Perpinyà

"Sóc un pragmàtic"

El nou batlle de la capital de Catalunya Nord fa balanç dels seus primers mesos de gestió, presidits per l'eslògan "Perpinyà la catalana" i amb la vista posada al sud.

Treintanys. Casat i amb dos fills. No és polític, diu. Ni tampoc nacionalista, assegura. Però el seu lema, d'ençà que va arribar a l'alcaldia de la capital del Rosselló, és "Perpinyà la catalana". Va guanyar les municipals del mes de juny, contra tot pronòstic i amb uns vots especials, Unitat Catalana, el partit nacionalista nord-català més veterà. La seva coalició es deia Perpinyà Origin. I la veritat és que una alenada

de catalanisme ha impregnat el consistori des que hi va entrar, arrossegant la ciutat i també, en bona part, tot Catalunya Nord. Els seus ulls miren cap al sud. Té pressa, molta pressa de ser escoltat. Del sud han de venir ajudes, cooperacions i inversions. Adverteix, però, que molta gent, més al nord, espera que fracassi. Rebutja essencialismes i filosofies pàtries. És un tècnic. L'objectiu és de desenvolupar econòmicament Catalunya Nord recuperant-ne la identitat. La millor unió és la que dona la via d'alta velocitat, el millor instrument d'aproximació, un TGV, i ell es proposa com a maquinista. Això sí, espera de ser correspost i que algú l'espera a l'estació quan arribi.

—*Ha començat a estudiar el català?*

—Sí, ja he començat.

—*Li costa gaire?*

—Sí, n'estic sorprès. Em pensava que seria més ràpid i més fàcil. Estic descobrint una cosa tan simple com que es tracta d'una veritable llengua, amb les seves especificitats i les seves originalitats. Ara que l'aprenc, descobreixo fins a quin punt Catalunya té una història forta, capaç de resistir davant Castella per una banda i davant el reialme franc d'una altra. Aquesta resistència apareix en la llengua, en les seves expressions.

—*Quin mètode segueix?*

—El Digui Digui. "Escolti i repeteixi", em toca cada dia. Aquest estiu, mentre feia vela, escoltava les lliçons. Serà més dur del que em pensava al principi.

—*Com li va venir l'interès pel tema català després d'estar tants anys lluny de Catalunya Nord?*

—És molt simple. L'atzar d'una vida et porta a descobrir que la professió que tens, que et posa en contacte amb molta gent, et dona la capacitat de començar un combat polític per l'Ajuntament de Perpinyà. En aquest combat polític retrobes de mica en mica les teves arrels, la teva història i el plaer de ser d'aquesta terra. Vaig marxar d'aquí. Durant trenta anys he estat lluny d'aquí. Hi venia per veure la família, però amb el país, hi tenia una relació gairebé de turista. Però un dia prens la responsabilitat de sol·licitar un mandat públic, d'esdevenir un d'aquests homes que vol encendre l'esforç col·lectiu i que pren sobre les seves espatlles la responsabilitat del debat, però també la responsabilitat de l'acció. En aquest moment em vaig veure obligat a escoltar la població, a entendre com funciona, a entendre quines són les seves idees, que han de permetre de construir el futur. És en aquest recorregut, que ha durat dos anys, que he descobert dues coses.

Primera, a títol personal, les meves arrels. Segona, a títol polític, la importància de la reconquesta de la identitat catalana. Per això, com heu pogut comprovar, he posat al centre del procés polític que acabo de començar l'eslògan "Perpinyà la catalana".

—*Quins serien els objectius de "Perpinyà la catalana"?*

RAFA GIL

"Les institucions catalanes han d'integrar Perpinyà en la seva àrea d'influència."

—Essencialment dos. L'un és retornar la coherència a la societat perpinyanesa, que s'ha dispersat per diverses raons. L'altre, ressituar Perpinyà en la competició econòmica i mediàtica que es lliura a les ciutats del sud. Dient "Perpinyà la catalana", desenvolupant la llengua i la cultura catalanes, és tota una societat local la que retroba una mena de convivialitat. No tan sols els catalans —menys d'una persona de cada

RAFA GIL

"És a través de la recuperació de la identitat catalana que aquest país podrà desenvolupar-se."

dues es catalana a Perpinyà—, sinó el conjunt de la població. Es tracta de compartir aquesta especificitat de la ciutat i aquest orgull col·lectiu de ser català.

—*"Perpinyà la catalana" és una marca que funciona bé a nivell econòmic?*

—És un lema que funciona. Quan convi- do aquí un empresari, veu que no es troba

en qualsevol lloc. No és a Narbona o a Carcassona. Perpinyà la catalana té una especificitat pròpia que pren suport directament en un mercat de sis milions d'habitants, en una potència econòmica. La persona que vingui aquí a implantar una empresa sabrà que està en una xarxa. És clar que no tinc la potència de Barcelona, però amb "Perpinyà la catalana" tinc un argument de venda que situa Perpinyà. Si veng Perpinyà només, estic com Narbona o Carcassona: guanya qui fa el preu més barat. Després d'aquests primers mesos ja s'ha fet un primer test i es pot dir que funciona.

—*Què espera de les institucions del Principat de Catalunya o de més al sud?*

—Espero molt. Espero que les institucions del sud entenguin que l'equip Perpinyà Oxigen no pot ser un parèntesi, un experiment, sinó el punt de partida d'una modificació profunda de les relacions entre Catalunya Nord i Catalunya Sud. Cal que m'entenguin i cal que m'ajudin. En 24 mesos haig de demostrar que girant-me cap al sud tinc ressò. Si no ho aconsegueixo, ràpidament tindrem un discurs de gent del nord dient que ja ens ho havien dit.

—*Qui són els del nord?*

—El mateix batlle de Montpeller va venir a Perpinyà fa dos anys dient que havíem d'escollir entre col·laborar amb Montpeller o ser només un suburbi de Barcelona. Aquí hi ha molta gent que mira sense dir res, però que demà poden sortir dient: ja n'hi ha prou senyor Alduy, tot això és folklore. Em poden acusar de voler provocar la "corsificació" dels Pirineus Orientals o dir-me que tot el que faig no serveix de res perquè no té ressò. En canvi, si puc aportar la prova que amb Pasqual Maragall hem col·laborat en la concepció del projecte de la futura estació del TGV, o si puc donar la prova que en la recuperació del patrimoni català de Perpinyà hem aconseguit ajudes de la Generalitat, si puc demostrar que els catalans del sud ajuden els catalans del nord, reeixiré. Si podem desenvolupar conjuntament activitats culturals o lúdiques, com per exemple la celebració a Perpinyà de la reunió de les penyes del Barça, si podem desenvolupar circuits turístics a ambdós costats de la frontera, si podem fer tot això, si les institucions catalanes entenen que cal integrar Perpinyà en la seva xarxa d'influència i en les seves preocupacions, jo també sabré tornar el favor. L'alcalde de Barcelona i el president de la Generalitat són persones que ens poden ajudar i cal que els convencim que hi ha un veritable rept.

—*En el terreny cultural, quines serien les seves prioritats?*

—M'agradaria d'interessar les institucions del sud en una acció cultural programada a diversos anys que ens permeti de fer reviure el patrimoni cultural català. És molt senzill. Es tracta de construir un futur comú. Per exemple, l'estació de TGV, la podem fer junts. Podem planificar l'ordenació del territori junts, redescobrir el nostre patrimoni comú, multiplicar els nostres intercanvis culturals i organitzar manifestacions culturals conjuntament. El proper Festival Internacional de Fotoreportatge VISA per la Imatge serà diferent del d'aquest any, serà un VISA de Perpinyà la catalana en el qual ha de participar activament el món del fotoreportatge català. Ara com ara encara és mínim. Hi ha més fotògrafs de Stuttgart que exposen a Perpinyà que no de Barcelona.

—La llengua entra dins les seves prioritats?

—A nivell de llengua cal desenvolupar necessàriament l'aprenentatge del francès al sud i del català al nord. Hi ha un intercanvi a fer. Si el francès desapareix del sud, tindrem problemes, perquè la nostra integració al sud es veurà frenada. Cal també que la presència del català al nord sigui important. L'objectiu és aconseguir una integració al més forta possible que ens permeti de fer el paper de punt de trobada i de zona de transició.

—La presència del català al nord és de moment molt minsa. Com es pot invertir això?

—L'estat francès ha d'entendre que és d'interès afavorir l'ensenyament del català a les escoles franceses, ja que a partir d'aquí la Generalitat de Catalunya pot també afavorir l'ensenyament del francès a les escoles catalanes. Hem d'arribar a convèncer l'estat francès que potenciï l'ensenyament del català a la Catalunya del Nord i que així aconseguirà més ensenyament del francès al sud. Tinc un paper a fer en aquest terreny. Haig d'interessar l'estat francès en el català i, en concret, que ajudi més les escoles catalanes Bressola i Arrels.

—Vostè creu que el conjunt de les institucions que administren la Catalunya Nord haurien de fer una política semblant a la seva?

—Diria que sí.

—Per què no ho fan, doncs?

—Espero que a partir de la meua acció hi haurà una acceleració en aquesta línia. De totes maneres, sóc prudent. No sóc

aquí per a donar lliçons. Cal donar exemples i no lliçons. Però ara s'ha creat un moviment que a la llarga els absorbirà. El lema "Perpinyà la catalana" no és un lema que faci por a la República Francesa. Avui, quan un home com Joan Pau Alduy, membre del Centre dels Demòcrates Socials (CDS), reivindica aquest lema, quan hi ha tota mena de gent al carrer que no són catalans i que accepten el lema, queda demostrat que no estem en un procés autonomista, o nacionalista. Estem en un procés d'identitat cultural i de solidaritat. Reconstruïm un poble, reconstruïm una solidaritat geogràfica. A partir d'aquí, totes les reaccions hostils cauran per elles mateixes. El canvi es farà serenament.

—Ha dit que no es tractava de nacionalisme, ni d'autonomisme. Vostè com es defineix?

La crida d'Alduy

El missatge del nou batlle de Perpinyà és molt clar. El sud ha d'intervenir, institucionalment, en el nord. Així de clar. Cal superar un dèficit de relacions. Les seves propostes són molt concretes: des d'organitzar unencontre de penyes del Barça a Perpinyà fins a construir conjuntament l'estació del TGV. De la resposta que obtingui del sud depèn el futur d'Alduy. Des de la perifèria demanen la intervenció del centre. Aquí no hi ha blaverismes que ho impedeixin.

—Sóc pragmàtic. No sóc gaire polític, sóc un socioprofessional, un home la cultura del qual és més aviat la cultura d'un enginyer, de gestor urbanista. Sóc un pragmàtic que considera que el lema "Perpinyà la catalana", la recuperació de la identitat catalana d'aquest territori i d'aquesta ciutat, és la manera més concreta i eficaç d'aconseguir dos objectius: la cohesió social i el desenvolupament econòmic.

—De totes maneres, en el fet de relacionar-se amb Barcelona en lloc de fer-ho amb Montpellier hi ha alguna cosa que va més enllà del pragmatisme.

—Jo el que dic és que avui hi ha un dèficit de relacions entre Perpinyà i Barcelona, mentre que les relacions entre Perpinyà i Montpellier, o Perpinyà i Tolosa, funcionen molt bé. No dic —com ha sortit en alguns mitjans— que el nostre futur passi per Barcelona; el nostre futur passa per

la posició estratègica de cor de l'Euroregió. Hem de tenir igualtat de relacions amb el nord i amb el sud, però mentre que amb el nord no hi ha dèficit de contactes, amb el sud, sí. Cal doncs reequilibrar-ho a fi de tenir aquesta posició central en l'Euroregió. No he dit mai que el futur de Perpinyà passi per Barcelona i no per París. Això és un reflex nacionalista, avui superat. No es tracta d'anar contra París, ni que Barcelona vagi contra Madrid. Això s'ha acabat; la història ha decidit. Jordi Pujol mateix no diu mai coses com aquestes.

—Vostè, per fer la seva candidatura es va coalitzar amb Unitat Catalana, partit nacionalista català que rebutja el centralisme de París. Per què hi va pactar?

—Entra dins la lògica del meu procés. Ara fa dos anys, vaig iniciar un procés polític. La diagnosi que vaig fer, com a gestor territorial, em va deixar clar que és a través de la recuperació de la identitat catalana que aquest país podrà desenvolupar-se. La pregunta era: qui em podria ajudar en aquest nivell? Vaig decidir entrar en contacte amb els dirigents d'Unitat Catalana, amb Llorenç Planes i Jaume Roure. Vam parlar i em vaig adonar que estàvem d'acord al cent per cent. Me'ls havien presentat com a nacionalistes, com uns corsos, pràcticament com si portessin una bomba a la butxaca. Però vam coincidir en molts punts de vista. Els vaig dir que per a mi, la millor manera d'evitar la "corsificació" de Catalunya Nord, era permetre a Unitat Catalana de tenir una veritable tribuna política. Sense tribuna no podien funcionar i l'única tribuna que podien aconseguir era al Consell Municipal de Perpinyà. Els vaig oferir un lloc a la llista: si no guanyàvem, que almenys poguessin sortir escollits a l'oposició. Al final de tot potser han descobert que sóc un home honest i que quan dic les coses, les faig.

—El seu predecessor a l'alcaldia era el seu pare, Paul Alduy, que ha estat batlle de Perpinyà quasi trenta anys. Es pot parlar d'alduisme?

—Connais pas! Aquesta no és una bona pregunta. Jo demano que em jutgin pels meus actes. Pel que faig. Estic orgullós del meu nom, perquè quan ets català tens un sentit molt fort de la família. Això també forma part de la nostra cultura, no?

—Connais pas! Aquesta no és una bona pregunta. Jo demano que em jutgin pels meus actes. Pel que faig. Estic orgullós del meu nom, perquè quan ets català tens un sentit molt fort de la família. Això també forma part de la nostra cultura, no?

—Connais pas! Aquesta no és una bona pregunta. Jo demano que em jutgin pels meus actes. Pel que faig. Estic orgullós del meu nom, perquè quan ets català tens un sentit molt fort de la família. Això també forma part de la nostra cultura, no?

Pere Codonyan
Pere Martí